

Linda Maria Baros

37

In 1941 werd de Prix Apollinaire ingesteld met de bedoeling om een armlastige dichter in staat te stellen op reis te gaan. Blijkbaar was de verzameling onbemiddelde dichters snel uitgeput, of had niemand zin om op reis te gaan, of viel er voor de rijke mecenas geen eer te halen met het vullen van platte portemonnees. Na een paar jaar ging het erom 'een bundel te bekronen die uitblinkt door zijn originaliteit en moderniteit'. Tot de laureaten behoren onder meer Jean Orizet en Vénus Khoury-Ghata die beiden op Poetry International te Rotterdam te gast waren. Verder hebben laureaten als de Senegalese president Léopold Sédar Senghor en de politicus en diplomaat René Depestre de prijs zoveel luister meegegeven dat men erover spreekt als over de Prix Goncourt van de poëzie.

In het najaar van 2007 werd de prijs uitgereikt aan Linda Maria Baros, op 6 augustus 1981 geboren te Boekarest, maar woonachtig te Parijs sinds ze haar studie in de letteren aan de Sorbonne begon. Met haar zesentwintig jaren is ze de jongste laureaat uit de geschiedenis van de Prix Apollinaire. Baros debuteerde op haar zevende in het jongerentijdschrift *Scânteia tineretului* (De vonk van de jeugd). Vanaf 2001 verschenen zo'n twintig boekpublicaties, vooral eigen en vertaalde poëzie, zowel in het Frans als in het Roemeens. In duo met Jan H. Mysjkin heeft ze ook Nederlandse dichters in het Roemeens vertaald, onder wie Remco Campert, Arjen Duinker, John Fenoghen, Gerrit Kouwenaar, Sybren Polet en Mustafa Stitou.

Haar eerste Franse bundel *Le livre de signes et d'ombres* (Het boek van tekens en schaduwen) werd in 2004 bekroond met de Prix de la Vocation. Naast een cheque bestond de prijs uit de publicatie van het manuscript bij de kleine maar fraaie uitgeverij Cheyne. Haar tweede bundel bij dezelfde uitgeverij, *La maison en lames de rasoir* (Het huis van scheermesjes, 2006) werd nu bekroond met de Prix Apollinaire. Aangezien Linda Maria Baros in twee talen leeft, vertaalt ze zichzelf van het Roemeens in het Frans en omgekeerd. Dat levert soms bizarre verschillen op. Zo wordt de Franse titel van het hierna opgenomen gedicht 'La chienne de la nuit' (De teef van de nacht) in de Roemeense uitgave 'Pisica nopții' (De poes van de nacht). Hoe kan een hond een kat worden? De dichteres voerde *welluidendheid* aan als argument – het Roemeense woord voor teef, 'cățea', vond ze niet goed klinken. Als een vertaler een 'teef' in een 'poes' verandert, kan hij ervan op aan dat hij door amateurs en academici voor domkop wordt uitgemaakt. Hier gaat het echter om de auteur die zichzelf vertaalt en dus eigenlijk een tweede origineel naast het eerste legt.

Op vraag van Linda Maria Baros heb ik voor mijn vertaling de Franse versie aangehouden. 'Het huis' is de slotreeks uit de bekroonde bundel.

MICHA J. KNIJN

Linda Maria Baros, *La maison en lames de rasoir*, met een voorwoord door Patricia Castex Menier, Cheyne Éditeur, Chambon-sur-Lignon, 2006.

Linda Maria Baros, *Casa din lame de ras*, met cd, Cartea Românească, București, 2006.